

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIỂ

Vấn đáp Thiền Viện Nguyên Thủy – 01/10/2023

Kalama tri ân cô Diệu Hy ghi bài.

Hỏi: Trong kinh nói mình không nương gì ngoài ra nương bản thân. Mà bản thân mình bày hầy, tự nương thì nương cái gì?

Đáp: Cách hiểu này giống như thằng bé đi với mẹ nó vào tiệm tạp hóa, mẹ nó mua 4 lon nước, mẹ nó đang trả tiền, nó thò tay khui hết 4 lon. Mẹ nó hỏi tại sao? Vì trong lon ghi chữ Open here = Mở tại đây. Y chang như vậy.

Nương nhờ nơi chính mình không phải mình nương cái bê bối của mình, mà tự nương nhờ chính mình có nghĩa là mình phải đi bằng chính đôi chân của mình, mình không thể trông cậy người khác cõng mình đi. Có hiểu không? Thí dụ giờ thằng con cứ bê tha chèn chén, má nói thế này: Ba má già rồi, con phải tự lo thân con, đừng y lại ba má. Theo các vị tự lo đây có nghĩa là gì? Là kêu nó làm những chuyện đàng hoàng. Có hiểu không?

Nó y chang vậy. Đức Phật dạy mình tự nương nhờ bản thân = tự lo lấy mình bằng những chuyện đàng hoàng. Chứ còn các vị hiểu tự nương = nương vào cái bê bối của mình thì...

Ba má kêu tự lo thì các vị hiểu tự lo là gì phải không? Tập thể dục, học giỏi, dễ thương, đi kiếm tiền,...

Hỏi: Dòng đời luôn biến động làm sao “bất biến giữa dòng đời vạn biến”?

Đáp: nó như thế này.

- Hồi chưa biết đạo mình trốn khổ tìm vui, theo cái thích trốn cái ghét.
- Biết Đạo được 3 mớ thì làm lành lánh dữ, chuộng thiện sợ ác.
- Qua tới hành đạo thì không còn phân biệt thiện ác buồn vui mà quan sát từng cái trôi qua. Cả 4 thứ Thiện ác buồn vui đều là đề mục để mình nhìn thôi.

Có hiểu không? Làm ơn hiểu dùm, chỗ này bắt đầu khó rồi.

Ở đây ai học Tứ Niệm Xứ có biết cái đó, đúng không? Thân, Thọ, Tâm, Pháp là cái gì? Cũng quan sát 4 cái sướng, khổ, buồn, vui. Lúc đó mình không như trước đây lựa cái này bỏ cái kia. Giờ tên nào như tên này. Mình là người khách đứng trên bờ nhìn mọi thứ trôi theo dòng nước. Rác biết là rác, hoa biết là hoa, nylon biết là nylon, giấy biết là giấy, đũa nào mình cũng cho nó một cái nhìn hết. Đó gọi là “bất biến giữa dòng đời vạn biến”.

Hỏi: Giữ bát quan ăn lố giờ có sao không?

Đáp: nó như thế này.

Chuyện đầu tiên phải hiểu tại sao Phật kêu mình ăn ngo. Xui là Phật tử Việt Nam không được học cái này. Mấy ông sư đề ra bắt bát giới mà không giải thích tại sao anh phải giữ bát giới thì phần đó quên, hên hoài mà quên, cứ bắt thằng nhỏ giữ bát giới mà không nói tại sao nó phải giữ bát giới.

Mấy giới kia mình đẹp, lấy giới thứ 6 thôi. Tại sao phải ăn ngo? Tại sao? Là vì 3 lý do:

- Nhu cầu sinh học của mình một bữa ăn đàng hoàng là đủ rồi. Ăn thêm chỉ có hại thôi. Béo phì, cao máu, tiểu đường,... hiểu không? Ăn một bữa đàng hoàng là đủ rồi. Đừng đày đọa, đừng bắt tội nó làm việc quá công sức tội nó. Chuyện đầu tiên là sức khỏe.
- Thời gian. Bớt được một bữa ăn là chúng ta có một tý thời gian. Tin trầm đi. Có nhiều món ăn chỉ riêng khoản lột rau không dưới 1 tiếng, bánh xèo, bánh khọt, ... có nhiều món nó chuẩn bị mấy ngày trời.

Cho nên, chuyện đầu tiên là nhu cầu sinh học của mình nó không cần nhiều hơn; ngay cả người Trung Hoa có câu thế này: Sáng ăn như hoàng đế, Trưa ăn như Tể tướng, chiều ăn như ăn mày. Có nghĩa là sao? Sáng bù cho đêm hôm qua, điếm tâm đàng hoàng tí; trưa thịnh soạn, nhưng chiều ăn như ăn mày là như Thụy Sĩ chiều tô xà lách, vài miếng phô-mai, bánh mì khô, dầu giấm o liu. Cho nên, thứ nhất là nhu cầu sinh học không cần nhiều hơn; Thứ hai là thời gian – tiết kiệm một tý.

- Tâm lý. Thật sự mình đói có 2 trường hợp: Đói sinh học & Đói tâm lý. Đói sinh học là đang rỗng bèn hưởng, nó bèn mời gọi món này món kia; Đói tâm lý là nghe mùi thơm bèn ăn; hoặc đúng giờ đó ăn lố không ăn bèn thèm bèn nhớ. Đó là đói tâm lý. Tự mình xét coi thường buổi chiều mình đói tâm lý hay đói sinh học. Hiểu không?

Đó là lý do tại sao Phật dạy mình phải ăn ngo. Vì, đói tâm lý là phiền não, phải không ta? Như vậy lý do thứ ba là để giải quyết phiền não.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIỂ

khi hiểu chuyện đó rồi, mình thấy chuyện ăn lố giờ có 2 trường hợp:

- Nhân nha, tà tà nghĩ ăn lúc nào cũng được; là không được.
- Vì công việc mà lố giờ. Lúc ăn mình biết rằng bữa nay ta chỉ có bữa này thôi. Và khi ta ăn đúng một bữa ta vẫn đáp ứng được lời dạy đức Phật là gì? Tiết kiệm thời gian, nhu cầu sinh học, đối phó phiền não. Đúng không? Tuy nhiên, đó là tai nạn. Nghĩa là lâu lâu random một lần, ngẫu nhiên một lần thôi. Chứ đừng có nghe câu trả lời này mai một cứ ngâm tới 4h mới ăn thì loạn. Cả thiền viện mà cứ chiêm khô, chung mắm, bánh xèo, tan nát Thiền viện.

Hiểu không? Chỉ là tai nạn thôi. Lâu lâu lố bữa thì tuyệt đối ok.

Tôi xin đem mặt tôi chịu trách nhiệm chuyện đó. Nếu lố bữa không sao, bởi vì, anh hứa với tôi anh ăn đúng một bữa thôi, thì anh vẫn giữ được, bảo lưu được 3 ý nghĩa chuyện ăn ngộ.

Còn đảng này có trường hợp ăn thì đúng giờ, trễ chút không dám ăn mà dành thời gian quẹt quẹt, chat. Cái đó nó còn tổ cha phạm giới ăn ngộ. Bởi vì ăn ngộ để giữ lòng lạnh, còn đảng này mình cứ giữ giới theo kiểu trẻ con tức là từ trên xuống dưới thấy không phạm là yên.

Tôi nhớ hoài câu chuyện bên Mỹ. Ngày đó trong lớp học cô giáo trước khi vào bữa học cô giáo nói, các em cho bạn David một tràng pháo tay vì hôm nay David đã đưa một bà cụ qua đường. Hôm sau mười mấy đứa đứng lên: Thưa cô xin cô cho tụi em tràng pháo tay. Vì tụi em vừa đưa một bà cụ qua đường. Cô hỏi: Tại sao một bà cụ mà tới cả lớp? – Tại vì bà không muốn qua. Bà đang đi bên lề phải, nó đè bà ra khiêng qua lề trái vì cô nói là giúp đỡ người già qua đường là được khen. Mười mấy em bèn khiêng cụ qua đường.

Không phải chuyện trẻ con. Người lớn. Phật tử Việt Nam đa phần giữ giới kiểu đó. Tin trầm đi. Không uống rượu, không nói dốt, không nam nữ, không ăn chiều, không phân son mà cầm cái phone quẹt quẹt, đối với tôi, tổ cha phạm. Vì cái quẹt quẹt đó tham một núi, sân một đồng; chẳng thà nó đói, cho nó ăn đi nó vô nó ngủ, ít tội hơn; căng da bụng, chùng da mắt. Còn cái thứ nó tỉnh, nó đói nó bèn liên lạc, rồi giờ còn vụ cúng face, lên face, chụp hình ly trà “đói, buổi chiều ăn ngộ, uống trà, xót. Hu hu” Cái đó tội còn hơn nó ăn một tô mì gói. Nó cúng face. Nó đem ly trà đường lên khóc. Nó đem ly nước chanh lên khóc “mình ăn ngộ bữa nay, hoan hỷ quá nhưng bao tử đang đau. Huhu . hic hic. “ Cái đó không xài được. Giữ giới như vậy là giữ giới theo kiểu mười một đứa khiêng bà cụ qua đường.

Hỏi: Tâm lắng xảng làm sao kèm?

Đáp: Học giáo lý và sống chánh niệm.

Hết. Đây là cách trả lời tôi đối phó với những tình huống này. Không chịu học giáo lý, không chịu tu Tứ Niệm Xứ mới có kiểu câu hỏi quái đản này. Câu hỏi này nó giống vậy: Thưa bác sĩ, cho em hỏi làm sao có 6 múi và 3 vòng? Hiểu không? Làm sao có 3 vòng? Tám. Làm sao có 6 múi? Tám. Cứ đè người ta ra hỏi 6 múi, 3 vòng.

Hỏi: Đang nướng thịt, thất niệm phải làm sao?

Đáp: Dầu nướng cái gì.

Chưa biết đạo trốn khổ tìm vui. Biết đạo ba mớ hành thiện lánh ác; Tới lúc hành đạo ngồi yên quan sát thiện ác buồn vui. Có hiểu không? Thấy tất cả do duyên mà có rồi cũng do duyên mà mất đi. Dù duyên chúng thánh đời này, thiếu duyên gieo chủng tử chúng thánh đời khác. Hết.

Còn nướng cái gì không cần biết; khi mình thất niệm biết rõ mình thất niệm là mình đang tu Tứ Niệm Xứ. Đang biết mình có tâm thiện là tu, mà đang biết mình nổi khùng lên có phải là tu không? Tu. Chúng ta tuyệt đối có thể đắc đạo khi đang quan sát tâm lành, và chúng ta cũng tuyệt đối có thể đắc đạo khi chúng ta quan sát tâm bất thiện. Chúng ta tuyệt đối có thể đắc đạo khi quan sát sự thoải mái. Chúng ta cũng có thể đắc đạo khi chúng ta đang đối phó với một cơn trọng bệnh.

Chuyện này có xảy ra hay không? Yes.

Hỏi: Vai trò của Tam học?

Đáp: cái này ầu.

Hỏi: “Có vị...”

Đáp, trên đời tôi ghét nhất “có vị...”

Tại sao tu theo Phật mà không coi kinh Phật. Hiểu tôi nói không? Tu Phật mà không coi kinh Phật; Phật không còn thì coi Tam Tạng, mắc chúng gì mở miệng ra “có vị...” Hiểu tôi nói không?

Các vị có học y, học dược hiểu tôi nói 2 chữ này không? Người có học y học dược không đi hỏi: Tôi nghe có người nói uống lá mơ chữa ung thư, uống trái nhàu chữa thận... tôi ghét cái đó lắm. “Có người nói”, sách vở đâu? bác sĩ đâu? Nguồn tư liệu nào khả tín thì tìm đến đó. Chứ không có “có vị nói”.

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIỂ

Làm ơn bỏ dùm vụ “có vị nói”. Phật còn hỏi Phật. Thánh còn hỏi Thánh. Phật, Thánh không còn hỏi Kinh Sách. Chứ còn ghét nhất là “có vị...” Nha.

Có biết bao nhiêu vị. Mình không phải là chuột bạch để mấy ông thầy ông làm thí nghiệm. Ok?

Hỏi: Nhờ tôi giảng về Tam Tịnh Nhục.

Đáp: Hồi này giảng rồi. Buổi chiều nói cái này nhiều đỏi bụng.

Hỏi: Tại sao Phật pháp không chấp nhận chuyện ai đó tạo nghiệp, ai đó hưởng quả?

Đáp:

Trong Phật pháp không có chuyện người nào tạo nghiệp người nào hưởng quả; mà Phật pháp là tên tạo nghiệp đó tạo ra một chúng sanh, chúng sanh đó mới chịu quả đó. Hiểu không? Chứ trong đạo Phật không có vụ có người tạo, rồi có người hưởng. Không phải.

Cho nên, thời đức Phật có rất nhiều lần có nhiều người đến hỏi đức Phật, người tạo quả và người hưởng quả là một hay là khác? Nghe hiểu không? Người tạo thiện ác với người hưởng quả thiện ác là một hay là khác? Thì đức Phật Ngài không trả lời, Ngài nói rằng: Ở đây ta chỉ nói rằng Vô Minh duyên hành, Hành duyên thức, ... Do các duyên mà nó tâm bất thiện xuất hiện, tâm bất thiện ấy bèn tạo ra tâm đầu thai và một hình hài chịu quả bất thiện ấy. Tôi nói nghe có kịp không? Tôi nói thiệt chậm nha.

Khi có một tâm bất thiện xuất hiện nó bèn tạo ra một tâm đầu thai, để từ đó có một hình hài chịu quả bất thiện ấy; hình hài ấy là quả của hình hài này, nó là quả nhưng nó không phải hình hài cũ. Cả tâm lý lẫn sinh lý của chúng ta không có cái gì tồn tại quá 1 sát-na. Để chốt lại câu hỏi này, tôi kể các vị nghe câu chuyện. Ở đây các vị biết sạch rồi, nhưng mà thông minh quá, bèn quên.

Có một cậu công tử, đi với thằng đày tớ qua sông. Lúc thuyền giữa dòng, cậu công tử bèn làm rớt thanh gươm xuống dưới nước, kêu thằng đày tớ nhảy nó nói, ở đây sông sâu, nước chảy xiết, thôi để vào bờ con mò luôn. Nó bèn làm dấu chỗ thanh gươm rớt. Lát sau vô bờ nó mới nhảy xuống chỗ làm dấu nó mò.

Các vị hiểu không? Thuyền đi, nước trôi, mà thanh gươm không rớt thẳng bị chao nghiêng, thì theo các vị mình đánh dấu vào mạn thuyền vậy mình tìm ra hay không? Tất cả đang trôi đi không ngừng.

Cho nên chuyện mình thương ai đó cưới về thì cưới người khác. Mình giận người này mà mình chửi họ là đã chửi qua người khác rồi. Có hiểu không?

Bởi vậy cho nên nhà thơ Cung Tâm Tướng có một câu nghe rất là kỳ, không biết ông có học A Tỳ Đàm không mà ông có câu rất là kỳ “Yêu em hôm nay mà nhớ em ngày sau”. Hiểu không? Con nhỏ trước mặt mình, mà mình nhớ trước là mai một con nhỏ nó..

Chẳng hạn có chuyện rất là bậy nhưng tôi thấy rất là hay; Cô đó khoe với người yêu, em xăm cái mặt anh ở ngực em. Ảnh nghe vậy ảnh cười nhưng ảnh buồn không biết 30 năm sau mặt anh sẽ như thế nào?

Cho nên, chúng ta luôn luôn có mặt trong dòng chảy miên viễn, bất tuyệt, không ngừng. Cho nên không có gì dừng lại để nó nhận quả cũ, mà nó luôn luôn thay đổi, thay đổi, thay đổi liên tục.

Hỏi: “Có một tài liệu mà không dám ghi vì xét thấy bất tiện...” Con tìm thấy một số tài liệu nói rằng, Phật đi lên cõi trời thuyết 37 Phẩm trợ đạo không phải giảng A Tỳ Đàm. Vì lý do bảo mật.

- Câu này còn tệ hơn vợ thằng Đậu. Đi vô chùa học đạo mà kín đáo như mật vụ.

Hỏi: Có người họ nói muốn giúp người khác cai rượu cho nên cho người khác uống thứ thuốc mà bị hành

Đáp:

Một muống muối để cạnh một lu đường. Có hiểu “để cạnh” không? Tiếng Việt Nam tôi sợ bà con kinh khủng lắm, bình thường cơm gạo áo tiền, người Việt mà tiếng Việt không giỏi.

Một muống muối để cạnh một hũ đường thì muống muối đó nó là muối hay nó là đường? Một muống đường để cạnh lu muối thì muống đường đó nó là? Chắc không?

Một thằng 365 ngày nó đâm cha chém chú nhưng khi đi ngang chùa nghe tiếng chuông nó có lòng lành thì lòng lành đó có được kể là lòng lành hay kể là tâm bất thiện? Một hành giả tu 8 năm miêm mật mà có lòng hờn giận người bạn tu thì giây phút hờn giận đó là thiện hay bất thiện?

Hiểu không?

Mình có ý giúp người ta cai rượu đó là thiện chí. Nhưng khi mình đưa thứ thuốc mà mình biết người ta sẽ bị vật, bị hành mà mình vẫn đưa thì nói trên đạo đức xã hội chúng ta đang làm một việc tốt, bằng thiện chí. Đó là đạo đức xã hội.

Nhưng giáo pháp mình nó chặt chẽ như khoa học, như trong Toán vậy, cái nào ra cái đó. Mình không thể lấy vụ bù trừ được.

Tôi nhắc lại lần nữa. Đạo đức xã hội là phạm trù khác. Nhưng nói đến khoa học là phạm trù khác. Trong khoa học không có tình, chỉ có lý thôi. Hiểu không?

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIỂ

Cho nên, suốt một tháng trời mình có lòng muốn giúp người kia cai rượu nhưng trong giây phút mình đưa mình biết nó sẽ giật, sẽ hành người này nó vẫn là nghiệp. Nhưng mình có nên làm hay không? Đời sống là sự chọn lựa. Nha. Nếu mình thấy người đó tiếp tục nghiện rượu sẽ dẫn đến nhiều họa lớn hơn là quả báo mình sẽ chịu thì thôi thì hi sinh vậy.

Hiểu tôi nói không?

Trong kinh kể, trong Kalama 3 hay 4 tôi quên rồi, có một loạt kinh Phật đạo – Trí của Phật vì đâu mà có, Phật tướng – 32 tướng của Phật vì đâu mà có; Phật nạn – là những nạn Phật đã gặp trong cuộc đời 45 năm của Ngài từ đâu mà có? Kể cả chuyện trước khi viên tịch Ngài bị khát nước Ngài kêu ngài Anan 3 lần ngài Anan mới đi lấy nước. Quả đó là ngày xưa trong kiếp quá khứ có lần Ngài đi chăn bò, Ngài thấy con bò vục mõm trong vũng nước đục. Ngài có ý tốt, Ngài kéo nó qua vũng nước trong. Mà con người ta đang uống ngon lành thì Ngài kéo. Lúc muốn nó uống nước trong là ý thiện, nhưng thằng nhỏ nó không chịu đi.

Giống như bà mẹ muốn con dứt sữa đi bôi dầu cù là. Hiểu cái đó không? Thì muốn con dứt sớm cho con sớm trưởng thành là thiện, nhưng bôi dầu cù là là ác. Muốn dạy con là thiện, đánh con đau là ác. Một muống muối kè bên lu đường muối vẫn là muối. Một muống đường để kè bên lu muối, đường vẫn là đường. Phật pháp rất rõ ràng. Mình không thể nào lập lò, lừng lơ con cá vàng.

Hỏi: Làm thế nào để hiểu đúng Phật pháp không quá hời hợt không đúng trọng tâm

Đáp: Khoa học là gì? Khoa học là Thử và Sai.

Mình biết được sự vô nghĩa của đời sống, biết tại sao cục này để sướng khổ buồn vui làm cái gì, mai này già chết gục xuống quần quai, đau đớn mình thấy sự vô nghĩa của nó bèn đi tìm đạo.

Hiểu không?

Trong quá trình đi tìm đạo đó mình phải va vấp rất là nhiều thầy, bà, lang băm, tà sư, ác hữu, kinh sách tà mị. Bắt buộc mình phải có xài cái này. Câu này gần giống như: Xin sư cho con biết cách nào nhận diện thuốc giả.

Uống vô thì biết hà. Thuốc rầy uống vô không chết là thuốc giả. Chỉ có cách đó thôi. Đâu có cách nào nữa.

Ok. Lẽ ra chúng ta có 3 ngày thế này nó mới đã, nhưng mà được gì?

Ok. Chúc các vị một ngày vui. Tui đi về./.